

galeb

5

**42. LETNIK
1995-1996**

MLADINSKA REVIJA
42. LETNIK 1995-96
JANUAR 1996
ŠTEVILKA 5

Naslovna stran:
Matej Rebula, 5. r. (1994-95)
OŠ "Bazoviški junaki" - ROJAN

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Cedad
Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151
Naročnina (10 številk): 33.000 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 280 tolarjev, naročnina 2.800 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Jelka Bakula: Črkosned	1
France Prešeren: Líšica	2
Lenka Prešeren: O svojem bratu dr. Francetu Prešernu	4
Bina Štampe Žmavc: Ko ima Luna ščip	6
Franjo Frančič: Odraščanje	12
Marjan Tomšič: Žalostinka pozabljenje sobne lipe	13
Berta Golob: Pogled iz vremenske hišice: Snežinkanje	16
Adrijan Rustja: Vrdela pri Sv. Ivanu, kraljestvo mojih otroških iger	18
Marko Kravos: Zlati rog	19
Ziva Pahor, Andrej Furlan: Na galebovih krilih: V Goriških Brdih	22
Peter Rustja: Jurčkov park: Prvič v šoli	24
Klarisa M. Jovanovič: Bajeslovna bitja: Velikani	26
France Prešeren: Pod oknom	28
Maruša Tavčar: Križanka "Pod oknom"	29
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuhanji pomagajo v kuhinji: Močnata jed	30
Šolarji pišejo	31
Peter Furlan: Ronč in Brenč, svetovna prvaka: Veleslalom (3. str. platnice)	
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 12), Mojca Cerjak (str. 7, 9, 11), Veno Dolenc (str. 26-27, 30), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 17), Jasna Merku (str. 1), Živa Pahor (str. 22-23), Klavdij Palčič (str. 2-3, 19), Paolo Pascutto (str. 25), Magda Tavčar (str. 15, 18, 29, 4. str. platnice).

JELKA BAKULA
Narisala JASNA MERKÙ

Črkosned

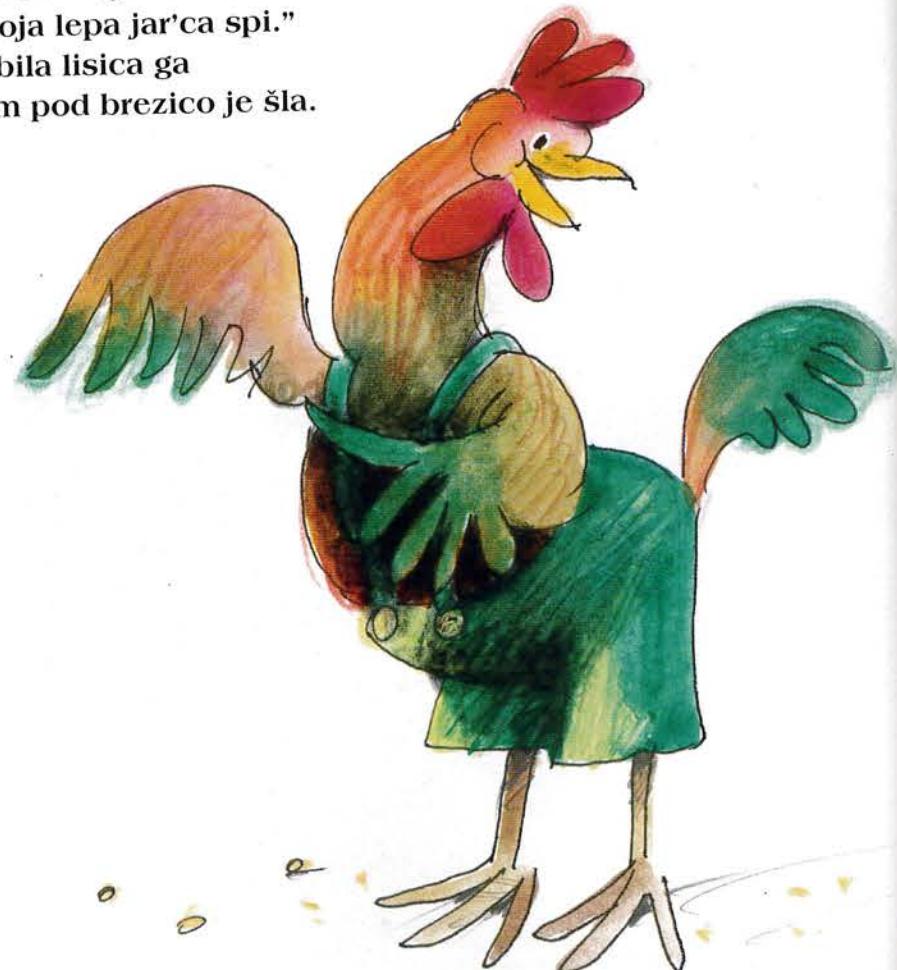
VARUJTE SE ČRKOSNEDA!
ŽE OBRAL JE DVA RAZREDA.
VSE PREIŠČE. VSE PREGLEDA
IN ZA NJIM JE PRAVA ZMEDA.
LAČEN STOPA MED VRSTICE.
ZDAJ IZ PRAVE GOVORICE
JEMLJE AJE, OJE, UJE.
ALI PA, KAR JE ŠE HUJE,
JIH SKRIVAJ VAM ZAMENUJE.
ŠOLE, ŠALE SO POSTALE.
ROKE RAKE ZAMEŠALE.
MIZE MAZE POPACALE.
NIČ NE VPRAŠA. NIČ NE PROSI,
LE NAPAKE V ZVEZKE TROSI.
KJE SE SKRIVA ČRKOSNED?
IŠCITE NJEGOVO SLED!

Leži, leži, stezičica,
po nji teče lisičica.
Je petelina srečala,
tako ga ogovarjala:
"Kam mladi greš petelin tí?"
Tako petelin govoril:
"Jaz k svoji jarici grem v vas."
Pa ták lisica govoril:
"Petelin mlad! pokaži ti,
kak tvoja mlada jar'ca spi!"

Je vzdignil perutničico,
zdolej vtaknil glavičico –
"Ták moja lepa jar'ca spi."
Je zgrabila lisica ga
in z njim pod brezico je šla.

LISICA

Pa tak petelin govoril:
"Veš kaj, modra lisica tí,
lepo zahvali ti Boga
za taki mal mlad'ga mesa."
Lisica vzdigne tačico,
zahvalila lepo Boga
za taki mal mlad'ga mesa.
Petelin na brezco zletí,
takó lisici govoril:
"Lisica, v rit me piši ti!"

Lisica krog je skakala,
z debelim repom mahala,
da brezico bi sekala.

Lenka Prešeren

O svojem bratu, pesniku dr. Francetu Prešernu

Rojstvo

Brat Francè je bil pri Ribicu v Vrbi 3. decembra 1800 ob treh popoldan rojen. Krscen je bil na Rodinah na ime sv. Franciska Ksaverija, ki ga praznujemo ta dan. Nasega oceta brat, stric Franc, so bili takrat na Bohinjski Bistrici kaplan. Rekli so: "Ko bi bil vedel, bi bil jaz prisel in ga krstil."

Ribičevi otroci

Otrok, bratov in sestrá, nas je bilo pri Ribiču osem. Trije fantje, pet deklet. Vsi smo bili rojeni tule v kamri, ki se hise drži. Med nami otroci v Ribičevi hisi je takole bilo: Mi mlajši: Mina, Urska, jaz in Jurij smo vkljup vlekli (*skupaj drzali*). Starejsi: Jera, Katra in France pa tudi vkljup. To je že tako v hisah. – Jera pa nas je manjše vendar

kam peljala: na goro nad Begunjami k sv. Petru ali drugam. Toda Katra nas ni nikamor peljala; doma naj bodo otroci, je rekla. – France je bil starejsi. Pa je nam mlajšim casih pri igrah pomagal in materi potem rekel: Tile so tako neumni, mi smo bili bolj pametni. Nasa mati so na to odvrnili: Prav tako neumni ste bili vsi...

Zibelko vseh nas so mati menda neki revi dali; ali je pa z naso hiso vred pogorela, ko je bil leta 1856 v Vrbi ogenj.

V ljubljanskih latinskih šolah

France se je zelo lahko učil. Ko je bil v ljubljanskih šolah, je le enkrat prebral – in znal. Učil se je pa tudi zelo dobro. Zato je konec leta bukve dobival. – Součenca je imel v vseh latinskih šolah iz imenitne ljubljanske hiše, ki se je pisal za Antona Scheuchenstuela in je bil od stanu »de«. V šolah sta se zmeraj

préklala za prvenstvo. Bukve sta konec leta dobivala obo. Nas je dobil bolj drage. Profesorji so rekli: "Scheuchenstuel je prvi v soli. Bukve naj pa Preseren, ki je za njim, bolje dobi. Scheuchenstuel, ce hoče, jih lahko sam kupi."

Iz pete sole je sel France na dom učit h kupcu Bernbacherju v Ljubljani. Iz seste pa ni tja hotel, cetudi so mu ponujali.

V sesti je raje sel k Pagliaruzziju v Cekinov grad pri Siski.

Fante je France učil v gradu. Rekel je, da ga niso radi ubogali. Imeli so ga pa starejsi tam prav radi. Zato ni hotel drugam, ko bi ga bili tudi drugi radi.

Mati so večkrat tolje pripovedovali: "Nasa dva studenta nas od seste sole naprej nista nic kostála; kvečemu kako obleko. Nobeden: ne France, ne Jurij nic. Manjše učence sta poucevala in zasluzila."

Součenci iz latinskih šol

Tudi o svoji součencih iz latinskih šol je France rad pravil. Omenjal je velikokrat Simona Volka, ki je bil z radoljiskih Brdov. Tudi je rad govoril o Simunu Vilfanu, ki je kot prost (*predstojnik zupnije*) v Novem mestu menda večkrat pripovedoval, kako sta bila prijatelja.

France se je na velikih vakancah vselej precej dolgo mudil doma. Doma je bil najraje. Ko je preteklo nekaj tednov, je pa rekel: "Sedaj moram se k stricem." Strice je strasno spostoval in rad imel. Zato so ga strici tako radi imeli. Rad je imel strica Franca in Jakoba; starega strica Jozefa pa najbolj.

Doktorjeve hoje na Šmarno goro

Na Šmarno goro je Francè prav rad sel. A sele takrat, ko je bil doktor. Strica Jakoba na Šmarni gori je tudi zato strasno rad imel, ker so bili vesel moz. Stric Jakob na Šmarni gori so se prav radi smeiali. Doktor je pa veliko govoril, ce je bila družba za to. Smejal se je malo. Je le raje druge zabaval. V veseli družbi je rad ostal, cetudi ni bil posebno vesel clovek. V taki družbi je povedal eno ali drugo. Sicer pa tudi v družbah ni bil glasen. Prav zares vesel po moji sodbi Francè ni bil nikoli.

Doktor radodaren

Radodaren je bil, radodaren. Tisto pa: strasno je rad dal. Dal je vsakemu rad – najraje pa otrokom. V Kranju je otroke vkljup spravil; na dom jih je s seboj pripeljal in jim dal tudi denarja. "Pa si kaj kupi," je rekел. – Katri se je casih neumno zdelo in je rekla: "Takim dá, ki niso potrebni." To pa veste, da otrok vsak rad vzame, ce mu tudi ni treba. Katra je bolj cutila: kaj je za hiso in kaj ni. Doktor pa za to ni vprasal, ce so otroci prisli z njim – ali je treba bilo dati, ali ne: dal je, pa je bilo.

ZA BRALNO
ZNACKO

Ko ima Luna ščip

(nadaljevanje)

Milcek je komajda se utegnil ujeti trenutek, ko je na metli pricoprala navzgor k Luni coprnica Frida.

"Brbončico strupka gadovega strupnika že imam. Zdajle pa lusko krokodilovega repa, odščipnjeno ob polni Luni dodam. Haaa, haaa, moj šcipov coprnjansko čarovanjski napoj bo močaan...! Ce bo treba, mu podleže tudi najmočnejši velikan!" je coprnjevala coprnica Frida in brž odščipnila svoj šcip ščipa, pa hitro se enega – za vsak slučaj, ce bi slo kaj narobe.

"Lej jo no, coprnčiko Frido," se je smejala Luna. "Ne more si kaj, da ne bi odščipnila se ščipa za zlato rezervo! Hihih!"

"Hkk! Hkk! Tole pa ni cestna svetilka! Tole je pa pravi Lunin trk! Trkk!" je veselo kolovratil navzgor dobrovoljček Peppi in trknil ob Lunine zlate niti. Motovilil se je in motovilil, dokler mu ni končno uspelo odščipniti res veselega ščipa polne Lune.

"Trrrkk!" ga je trknila Luna in mu zlato pomežiknila.

Iz pusčavske smeri se je pred Milčkovimi očmi bodičasto iztegnil kvišku Polnočni kaktus.

"Samo en ščip, en ščipkast ščip, pa se odprem, razprem in v polnoč zacvetim!" je koprneče vzdihoval, odskrnil svoj ščipkasti ščip in se odpiral, odpiral, dokler ni zacvetel v najčarobnejših barvah noči.

"Mmm, kakse barve," je očarano zavzdihnila Luna. "Mmm, kako dobro de-

ne, ko prav meni pripada čast odpreti ta najčudovitejši cvet pod zvezdnim nebom. Pa ceprav se pri tem zmeraj... narahlo zvodem! – Auč, že ko se spomnim nanj. Auč, ko ga le pogledam!" se je smejala.

"Pri ščipu prisegam, da te ljubim!" sta prišepetala navzgor zaljubljenca Feri in Spela, plimajoč visoko nad tlemi. "Zate bi snel Luno z neba!" je začaran od ščipa prisegal Feri in miže odščipnil za vsakega po košček zaljubljenega ščipa.

"Hihi, ta zaljubljeni Feri! Poslušaj ga no, Lunin škrat! Kar z neba bi me snel!"

Tedaj je Milcek ostrmel. Iz domačega dvorišča je primjavkala navzgor njegova muca Košatka.

"Mijav, ljubezen mack pod polno luno, mijav, v ščipu moj in tvoj duet, muc, ki me poljublja ni za luno, mijav, se en poljubček, mijav se pet!"

je hrepeneče zategovala visoki mijavk in si s šapko spretno ulovila košček ščipa. Ob tem je koketno oprezala krog sebe, upajoc, da je njena ščipasta serenada privabilna navzgor kakšnega postavnega muca.

"Košatka koketka!" je rekел Lunajek. "Ljubezen je od pajčevine nevarnejša kletka!" je zmajeval z glavo. "S ščipasto serenado po ljubezensko rolado, bi rekli temu!"

"Košatka, Košatka!" se je hihitala Luna. "Kje pa imaš svojega mačjega princa od prejšnjega ščipa?! Hihih, od ščipa do ščipa si bolj prebirljiva!"

"Mislis, da te res Luna nosi, ko si zалjubljen?!" je zamisljeno vprašal Milcek.

"Sprasuješ, kot da si tri milje za Luno, ne pa v loži Luninega pajka!" se je smejal Lunin skrat. "Koga drugega pa naj bi nosila, ce ne zaljubljencev. Ljubezen v scipu ne pozna meja! Hjuuu! Tamle je pa nas potepuh Francisek!"

Milcek je brz usmeril skrivenogled v tisto smer, kjer je zakolovratil navzgor potepuski Francisek.

"Pomlad je, pomlad. Najraje jo imam zato, ker me ne zebe vec v podplat," je veselo pomigal s stopalom Francisek. "A s tabo, Luna, se grem tudi bos loviti in igrat!" Pomigal je s palcem, ki mu je kukal iz stroganih cevljev in si poskočno odscipnil svoj koscek scipa ter si z njim pozlatil luknjo v podplatu.

"Ooo, prava rada sem zlata zaplata tvojega luknjastega podplata, Francisek!" je nezno zaklicala Luna in oblila Franciskov palec s snopom zlate svetlobe.

Zaslišal se je strašen vrisc in trusc in navzgor sta zakolovratila Grgur in Bara.

"Oh, kako sem sestradan!" je tožil Grgur. "Polna Luna me zmeraj spominja na diseco zlato torto. Mmm, ko bi lahko odscipnil vsaj koscek, njam, njam, koscek sočne, okroglo Lune torte..." je cedil sline in poskusal odscipniti cimvec kosckov scipa, da bi potesil svojo gromozansko lakoto.

"Ti že pokažem, nesnaga pozrešna," je sikala Bara, njena kuhalnica pa je v velikem loku poletela mimo Lunajkove lože. "Kaj pa tvoja dieta ob scipu, a?! Se Luno bi snedel, tako si pozrešen! Ti bom že dala, ob scipu se bos postil in konec!" ga je odločno vlekla za rokav, stran od Luninih zapeljivih zlatih laskov.

"Ubogi Grgur," se je smejala Luna. "Spet se je moral odpovedati svojemu

koščku torte! Pa je tako lačen, da bi me najraje snedel. Prav nic mu ne gre v slast, da se mora postiti meni na cast, hihi!"

Tedaj so zadonele fanfare in kralj Rastislav je s svojim vrancem odločno zagalopiral navzgor, skozi zlato goščavje Luninih las.

"Ha, veliki svetnik Svetlin! Tokrat mi Luna ne uide!" je mahal z zlatim mečem.

"Zavojeval jo bom, preden se bo utegnila zagrnilti v zadnji krajec. Jaz, kralj Rastislav, bom prvi, nesmrtno slavni osvajalec Lune. Ah, Luna, priključil te bom svojemu kraljestvu, da bo segalo od Zemlje do Neba, da bo sijalo podnevi in ponoci...!"

Za kraljem Rastislavom je obupano plimoval na beli kobili veliki svetnik Svetlin.

"Veličanstvo, tak, dajte no...! Vsak mesec ista scipasta pesem... Mar se ne boste nikoli naveličali osvajati Lune...?!"

"Hihi, hihi! Kar pusti ga veliki svetnik Svetlin!" se je nebesko zabavala Luna. "Prav rada sem takle mamljiv in neosvojljiv izziv velikemu kralju Rastislavu! se je smejala in nagajala Rastislavu, da se je dričal s svojim vrancem med slapovi njenih zlatih las, kot po najbolj vrtoglavih lunaparkih sveta.

"Mmmm, mmmm, lej ga no, kar zavojeval bi me rad! Me slišiš, kralj Rastislav?! Na moj račun ti ne bo nikoli zrasla slava... hihi! Lahko pa ti zraste dolga brada... od čakanja...! Rastislav, Rastislav! Ce še tako rastes, do Lune ne zrastes. Luna je koscek kraljestva Neba... in ne pripada nobenemu zemeljskemu kralju! Pa cetudi se imenuje Rastislav in hoče zrasti do Lune in se čez! Ampak, lahko mi odkrhnes en scip, en zlati scip in si ga zataknesh za krono... hihi...!" se je blesčeče zabavala Luna in ga premeta-

vala in zibala sem in tja v zlatem narocju svojih žarkov, da se je Milčku kar zavrtelo v glavi.

"Joj, kaj pa če pade?!" ga je nenadoma zaskrbelo, ko je gledal to divje ščipasto plimovanje. "Tako visoko ga je zaneslo!"

"Nihce ne bo padel, Milček!" se je smejalna Luna. "Danes so vendar vsi moji otroci, jaz pa zmeraj prijazno poskrbim za svoje otročice!" je rekla. "Šcplje jih ščip – to je vse! Ti pa sprašuješ, ko da te Luna mrka, ne pa trka! Zakaj pa naj bi bil ščip, ce ne zato, da te šcplje in da se šcplje? Hihi, hihi...!" se je Luna smejava in smejala.

"Zato se polna Luna imenuje ščip...!" se je posvetilo Milčku.

"Lej ga no, ti je le trknilo v glavi!" je rekel skrat.

Obcudovalci Lune pa so ščipali, ščipali Lunine zlate laske, da so se sproti cuđežno spremnjali v senčne laske ter pahljali Lunina pregreta lica.

"Ah, Lunajek! Ah, Lunin skrat!" se je veselila Luna. "Kako prijetno hladijo vročico mojih lick! Mmmm! Ze čutim, kako se potapljam v senco! Mmmm, tako rada jih imam, te moje ščipalce obcudovalce! Aah, kako prijetno me hladijo!" je zadovoljno vzdihala Luna in se zagrinjala, zagrinjala v obrise zadnjega krajca.

Milček pa je strmel in strmel in strmel. Kako ne bi!

"Lunajek, ščipalci scipa spreminjajo Lunine zlate laske v senčne!" je presenečeno vzklikal.

"Seveda!" je zavihal nos Lunin skrat. "Kako pa naj se Luna drugače ohladi in odpocije od blesčanja in sijanja?!"

"Ze razumem! Najprej počiva v zadnjem kraju, potlej vsa zagrnjena v mlaju, iz prvega krajca pa se spocita in ohlajena znova zaobli v cel, blesčeči krog! A zmeraj mora najprej ugasniti v mlaj, da

lahko spet zraste nazaj!" je vzklikal Milček. "Zato pa potrebuje svoje ščipalce ob ščipu!"

"Se mi je kar zdelo, da ti bo trknilo v glavo!" se je zahihtal skrat. "No, je bilo vredno potovati z menoj na Lunin ščip?!"

"O, seveda, Lunin skrat, seveda! Pomišli, celo mami se ni niti sanjalo, zakaj se polna Luna imenuje ščip. To bo strmela, ko ji bom povedal o temle ščipastem potovanju s teboj! Saj ji bom smel povedati o skrivnosti Luninega ščipa, Lunin skrat?!" je Milček vprašajoče pogledal skrata.

"Hjuuu! Se razume! Jasno kot Lunin ščip!" se je hihtital skrat, Lunajek pa je Milčku napredel za popotnico ljubek klobčič zlate pajčevine. Za vsak slučaj, ce mu mama ne bi verjela.

Ko se je Milček v blešćeči pajčevinstvi košari spuščal nazaj na Zemljo, je v dlani trdno stiskal Lunajkov klobčič zlate pajčevine in skupaj z Luninim skratom na ves glas prepeval pesem Luninega ščipa.

Ko Luna zaobli se v ščipu,
ji zlati laski žarijo,
kot ognjemet v čarnem hipu
se tiho na Zemljo sputstijo.

Zaplimujejo misli in sanje,
kaktus se v polnoč razcveta,
svet gre na ščip potovanje,
pesnica rime prepleta.

Le koga bi mikalo spanje,
vsak po svoj ščip pohitijo,
da Lunino zlato blesčanje
s senčnimi prstki hladijo.

In ščip ščip na ščip carovnije,
Luna se manjša in skrije,
kot v ruto carovnikov zajec,
ščip gre na pol v zadnji krajec.

(Konec)

Odraščanje

VSAK DAN GREVA Z NATAŠKO V VRTEC.

POJE MI: BARČICO, NE ME ŽGEČKAT, KUŽA PAZI IN ŠE DESET DRUGIH PESMIC.

- SAMO KENA MI KUPI, KENA RABIM, MI ZABIČA.

PA JI GA KUPIM. POSKUŠAM BITI VZGOJEN, ČEPRAV BREZ USPEHA:

- NATAŠA, DAJ, POSPRAVI ZA SABO, DAJ, JEJ ŠPINACO, TUDI POPAJ JO JE, DA BOŠ VELIKA IN MOČNA, NATAŠA, DAJ, NE ME BRCAT IN PODOBNO.

- KAJ, MISLIŠ, DA SEM TVOJA ŽENA! MI ZABRUSI.

- PRAV, KAJ BI RADA? VPRAŠAM.

- BERI MI, BERI.

- KAJ NAJ TI PREBEREM?

- MUCO COPATARICO, ALI PA O VOLKU, NE, O ŽABI, NE, NIČ MI NE BERI, RIŠI MI!

- SAJ VEŠ, DA SLABO RIŠEM?

- TO JE ČUDNO, KAR NAPREJ NEKAJ

PIŠEŠ, A TAKO SLABO RIŠEŠ,

MI REČE V RIMI.

SAMO ZVEČER, PO RISANKI, KO SE STISNE K MENI IN ME GLEDA S TISTIMI OČMI, KI SO KOT NEBO, REČE:

- A SI MOJ?

- JA, VEŠ, DA SEM TVOJ.

- NO, VIDIŠ, DA JE MOJ, REČE
BARBIKI NA DRUGI STRANI
POSTELJE IN MIRNO ZASPI.

Žalostinka pozabljene sobne lipe

Ze dolgo umiram v tem bifeju. Sem so me postavili, da bi jim bila v okras, a se zame sploh ne zmenijo. Zalijejo me, kakor se pač spomnijo. Včasih enkrat v sedmih dneh, kakšenkrat dvakrat, a zgodidi se, da name sploh pozabijo. Potem trpm hudo žejo, moji listi venejo, se žalostno povešajo in tudi vejice klonejo. Ko sem že prav na koncu, me šele opazijo. Rečejo si: "Joj, saj bo čisto ovenela!" In potem me obilno zalijejo; vode je potem preveč, dosti prevec in navadno je tudi hladna, da me strese do korenin.

Rekla sem, da so me prinesli v bife zato, da bi jim bila v okras. Pa se pomislili niso, da potrebujem tudi svetlobo. Postavili so me v poltemo, ob mize in stole. Zato je v meni vedno več tesnobe in strahu in počutim se hudo bolno. Ko zunaj sije sonce, mi je najhuje. Takrat bi kar umrla od hrepenenja po žarkih in sončni toplosti. A se ne morem premakniti; na milost in nemilost sem jim izročena. Hiram, bolj in bolj se sušim.

Zadnjic se je tu ustavil sef bifeja. Saril je po meni z grobo roko in se jezil. Rekel je novi snažilki:

"Zakaj pa ta vrag noče cveteti? Ze dobro leto je tu, a cveta nobenega. Vrzite jo na smetisce in prinesite kako drugo okrasnico."

Snažilka mu je hotela povedati, kako je s cvetenjem sobnih lip in zakaj so moji listi uveli, bledi in sploh slabotni, a si ni upala. Zelo se boji sefa; nova je, in ce bi mu ugovarjala, bi se razhudil in morda bi jo celo vrgel na cesto.

Vse, kar sem napisala v tej žalostinki, je hudo, toda najhuje še le pride. Ne vem, ce veste, da rastline slisimo vaše misli in čutimo vaša čustva. Smo nekakšne antene, ki vse prestrežejo in uja-

mejo. Ko se zvečer natepejo v bife mladi, je najhuje. Toliko je v njih grdih in hudih misli! In me vse to slisimo in cutimo! In toliko je v njih napetosti, jeze, sovrastva, da me kar zvije. Od njihove živčnosti se tresem in včasih se mi zdi, da me bo kar scefralo. In veste, kaj delajo, ko sedijo, pijejo pivo, viskije, kokakolo, sveps, spričarje in vse druge pijace? Mencajo moje liste, jih zvijajo, luknjajo z nohti, mrvijo med prsti. Cike ugašajo na mojem stebelcu in s ciki luknjajo moje liste. Mučijo me. Sploh ne pomislijo, da tudi jaz cutim, podobno kot oni. Ker so tako živčni, napeti, nesrečni, jezni, besni... se za vse hudo, kar jih prizadeva doma, v šoli, na ulicah... mascujejo nad mano in mojimi sosedami. To delajo, pa ne vedo, da nas ubijajo; nas, ki nismo prav nič krive vseh njihovih stisk in njihovih zmedenosti.

Kar poglejte me, pa se boste prepričali, da govorim resnico.

Vidite, koliko opeklin je na meni in koliko cikov je pod mojim stebлом?! Zadnjic je neki fant hotel zliti na moje korenine pol litra konjaka. Če mu tega ne bi preprečila njegova priateljica, bi me gotovo unicil; v eni noci in v enem dnevu bi se moje življenje v hudih mukah končalo.

Samo enkrat se je zgodilo, da je prisel v bife clovek, ki je zacutil mojo stisko. Socutno me je ogledoval in hudo mu je bilo zaradi mojih ran. Rekel je natakarju, zakaj neki mucijo ta bitja. Misnil je name in na moje, enako trpeče prijateljice: na oleander, filodendron in sabljiko. Natakar ga je zacudeno gledal in sprva sploh ni razumel, o čem govorí. Odgovoril mu je: "Saj jim nič ne manjka." Oni pa je pokazal name in ugovarjal:

"Kar poglejte tole rastlinico! Bolj je podobna raztrgani cunji kot živemu bitju. Postavite jo vendar na svetlo in proc od teh miz."

Natakar se za očitke ni zmenil. Zamahnil je z roko in slisala sem njegovo misel: "Pa kaj se ta vrag vtika v naše zadeve!" Preden pa je clovek, ki se je zavzel za nas, odsel iz lokala, me je mehko pobrazil. Njegovo sočutje me je obdalo z necim, kar je delovalo name kot balzam.

Ne vem, kako dolgo bom še vzdržala. Z vsakim dnem sem bolj sibka. Dusim se in zelo, zelo me zebe.

Pogled iz vremenske hišice

Snežinkanje

V VREMENSKI HIŠICI JE BILO VSE TIHO. VREMENKO IN VREMENKA STA MALO ZAKINKALA. ŠE NIKOLI NISTA BILA TAKO ZADOVOLJNA DRUG Z DRUGIM KOT TISTI DAN. NARAVNALA STA VREME NA ENO STOPINJO CELZIJA IN SE ZMENILA, NAJ VREMENKA POKLIČE OBLAKE. POTEM STA ŠLA SPAT, KER SE JE ŽE VEČERILO.

SPAT SO ŠLI TUDI VSI OTROCI.

MEDTEM JE TIHO TIHCENO ZAČELO SNEŽINKATI. TEGA SPLOH NIHČE NI OPAZIL. ZJUTRAJ PA JE BILO VSE BELO. NASNEŽILO JE ŽE ZA DVE PEDI SNEGA. SNEŽINKE SO SE VESELO ZALETAVALE IN POPLESAVALE. VREMENKO IN VREMENKA PA STA ŠE KAR DRNÓHALA.

ŠOLSKI KOMBI JE S TEŽAVO PRIPELJAL KOŠARO ŽEMELJ ZA DOPOLDANSKO MALICO. KOLESА SO SE MU VDIRALA GLOBOKO V SNEG. ŠOLARIJ PA SO POSKAKOVALI OD VESELJA.

Napišite nadaljevanje!

Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger

Priljubljena igra je bila igra s SLIČICAMI (figurinami). V trafikah so prodajali zavojčke s pet krat tri centimetrskimi sličicami, te smo lepili v album. Težko je bilo napolniti album s celotno serijo. Tako so se začele zamenjevalne akcije. V zameno za redko sličico sem bil pripravljen dati deset ali še več drugih. Lahko pa se jih je tudi priigralo. Sličico si položil na sredinec in kazalec leve roke. Sredinec desne roke si zaokrožil na palec ter močno frcnil. Sličica je odfrčala. Kdor jo je pognal najbolj daleč, od tistega je bila. Ker je bila to skupinska igra, se je ob vsaki partiji nabralo na tleh veliko teh sličic. Podobno je bilo z usuvanjem. Na zaprto pest si položil "figurine". Nasprotnik je sunil po zapestju, sličice so padle na tla. Tiste, ki so padle s podobo obrnjeno navzgor so bile od tistega, ki je to že vnaprej izjavil, tiste, ki so padle s podobo proti tlom, pa od tistega dečka, ki je tako vnaprej odločil.

Zelo radi smo se tudi igrali s ŠČINKAMI – frnikulami. Prodajali so jih v "apalti", trgovini z raznim blagom, soljo in tobačnimi izdelki. Narejene so bile iz barvne gline. Poleg teh pa so prodajali steklene raznobarvne BOBE. Frnikule smo igrali v skupini po pet fantov. Igra je podobna miznemu biljardu. Na upognjeni kazalec nastavimo palec. Ob noht položimo frnikulo

– sprožimo palec in ščinka odfrči po tleh proti jamici. Če pade vanjo, ima igralec pravico streljati na prvo frnikuljo, ki se je ustavila najbliže jamici. Če jo zadene, je frnikula njegova. Koliko frnikul sem tako priigral!

ZLATI ROG

5

Kdo bi se bodel z žensko pametjo – si je mislil Zlatorog, ko se je gorska kraljica zavzela za Karmana. Čutil pa je, da so ob mladencu neke skrivne sile, ki niso kar tako. Da ta golič ni tako nebogljen, da ne bi lahko vrgel senco čez njegovo moč in oblast. A zaradi starih šeg in ljubega miru... Mu bo pa tako nalogo dal, da se zlepa ne izmaže živ.

"Torej nisi zaveznik morskega kralja Solimandra in si torej samo zaradi ljubezni do svoje Dane tu," se je obrnil do Karmana kralj kozorog. "Prav, boš pa še za moje gorske gospe in za moje ugodje kaj storil. Če ti uspe, boš živel, če ne izpolniš naloge, bom tvoje kosti razsejal po vrtovih Sinjih gora." je rekel in pritaknil tisti svoj zlovešči: Ha ha ha!

"Vse, kar morem in znam... Naj se z medvedom borim? Naj gore prestavim ali naj se spopadem s tvojimi volkodlaki? Princeske Dane ni več med živimi in tudi meni ni do življenja, če je ne obudim z močjo tvojega zlatega roga."

«Grrr!» je prhnil Zlatorog. "Pusti moje rogove. Za tvojo kožo – in kosti seveda – gre! Pa kaj bolj koristnega ti bomo naložili: zgraditi moraš grad, da ne bomo jaz in moje gorske gospe ves čas vedrili pod milim nebom in pod previsi."

"Čudovito. Končno nekaj pametnega," je zaklicala kraljica Hela, njene družice pa so veselo zaplesale po trati.

"Seveda pa Zlatorogov grad ne more biti kar tako," je poudaril gorski kralj: "Čez dan naj trdno stoji,

čez noč nas mora zibati.

Čez dan naj prijetno hladni,
čez noč naj sladko poje."

"Saj to ni mogoče!" je grenko vzklikanil Karman.

“Če ga ne postaviš – in prav takega! – veš, kaj te čaka. Ha ha ha. Sedem dni časa imas, potem bodo tvoje bele kosti za okras na mojih vrtovih.”

Tako je dejal gorski kralj. Potem se je pognal čez zeleno plan in prek šumečega melišča in izginil v svoje samote.

Gorske žene so mladega Karmana milo gledale in kraljica Hela je odkimavala z glavo, tako nemogoča se ji je zdela naloga.

“Novo srajco ti bom spredla, da vsaj ne boš nag v tem ostrem svetu. Pogumen si in zaradi ljubezni trpiš... Sama vem, kako je to. Večkrat me, ta moj parkelj, prevara zdaj s to zdaj z drugo mojih družic. Njihove može, sive volkove, pošilja po krivih poteh, sam pa zganja objest in nemarnost... Iz lastne preje ti spredem srajco.”

“Sivi volkovi so njegovi vojščaki? Konja šarca so mi pogubili, komaj sem jim ušel. A kako se morejo lepe gorske vile družiti z zvermi?”

“Me tudi nimamo vedno podobe, kot jo zdaj vidiš,” mu je rekla ena od gorskih vil. “Vsako noč postanemo bele koze, naši volkovi pa so takrat možje po postavi in srcu.”

“Tudi sama sem preko noči gorska koza,” je dejala Hela. “In tvoja srajca bo iz moje preje. Čez tri dni bo gotova. – Glej, da dotlej svoje delo prav zastaviš. Zlatorogova beseda je živ kamen: kar reče, to mora biti.

Pa saj ne boš zmogel, revež! In nihče od nas, Zlatorogovih podanikov, ti ne more pomagati. Tujec si in to bi bila izdaja.”

Pomilovanje ni Karmanu prav nič pomagalo. Zato se je, še preden so gorske gospe odplesale proti svojim legam, z vso vnemo lotil dela. Odbiral je kamne, meril temelje, obenem pa mozgal, kako zgraditi grad, da bo čez dan trdno stal in se čez noč pozibaval. In ki zdaj haldi zdaj pa poje! Kdo je že slišal za kaj takega. Če mu sreča ne priskoči na pomoč...!

Pa kogar se smola prime, se mu vsak trud v nič obrne. Kolikor kamnov je čez dan zložil v raven zid, vse se mu je čez noč razvrglo. Prvi dan in drugi in tretji. Gotovo so neke temne sile prezale na njegovo delo.

Tretjega dne je kar obsedel na skali: niti kamna še ni imel in nič ne bo mogel pomagati svoji ljubljeni Dani. Zaman se je žrtvoval brat šarec, zaman vse muke in težave na dolgi poti, zaman krvavo darovanje sivega žerjava.

Na galebovih krilih

V Goriških Brdih

Bledo zimsko sonce s težavo segreva belo perje našega prijatelja galeba, ki se je že spet podal na izlet.

Z veliko vnemo maha z razprtimi krili, da bi se čimprej segrel. Zagon je tako močan, da se v trenutku znajde nad Laškim.

Pod seboj jasno zapazi, kako se Kras preliva v Furlansko nižino. Med polji se vije Soča. Rad bi se odzetal in se zato spusti k obrežju modre reke. Med pitjem ga zmoti zvončkljanje.

Radovedno obrne glavo proti brezovemu gozdčku, sredi katerega se pa se čreda ovc in koz. "Bečka, Rožka, Škaba!" Iz daljave prisopiha star pastir, ki vabi k sebi svojo drobnico. Približa se mu tudi naš galeb in ga navori: "Dober dan, ali prihajate od daleč, da ste tako utrujeni?" "Prihajam iz Selc pri Ronkah. V te kraje sem prišel iz Pivškega pred drugo svetovno

vojno. Takrat je več družin zapustilo visokogorske pašnike in se priselilo sem, na Laško, kjer je paša tudi v zimskem času obilnejša."

"Ovce redite zaradi njihovih belih in toplih kodrov?" "Ne, koze in ovce so primerne le za molžo. Iz njihovega mleka pa skoro vsaki dan pravljam sir in skuto." Galeb se pastirju zahvali za pogovor in že odleti proti Doberdobu. Pod njim se zdaj razprostira presihajoče jezero. Leseni čolni, zapanjeni v trsju, ga spomnijo na čase, ko so tudi tu ribarili. Posebno živahnno je bilo, ko so domačini lovili jegulje. Od kar plava v Doberdobskem jezeru ščuka-roparica, so ostale ribe zapustile te vode in tudi ribiči so ostali praznih rok. Ko dvigne pogled, zagleda naš radovedni prijatelj na obzorju mehke gricke Goriških Brd. Ob levem krilu se mu prikaže črni kos, ki ga pozdravi in prijazno vpraša "Kam pa kam, morski bratranec?" "Mikajo me tisti griči, a ker jih ne poznam, ne vem kje pristati." "Ce mi boš sledil," ga povabi kos, "ti bom pokazal zanimivo vas. Na griču, nedaleč od Gorice, že stoljetja stoji naselje. Nekoč je bilo obdano z mogočnim obzidjem, in v njem je živila plemiška družina Formentini. Slovenski kmetje so ji obdelovali vinograde in sadovnjake. Danes so vidni le še ostanki tega obzidja, vinogradi pa segajo daleč naokrog, vse do slovenske meje."

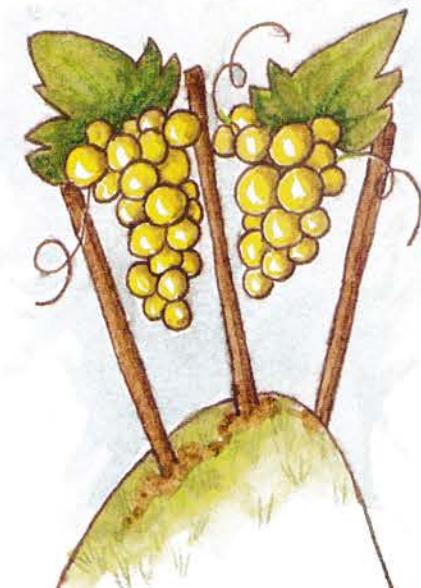
Prijatelja se usedeta na latnik. Sonce že zahaja in nebo žari v večerni zarji. "Kako lepo je tu pri vas," spregovori galeb. Kos se mu nasmehne in pristavi: "Moral bi me obiskati ob trgovici, ko bi lahko skupaj pozobala kakšen sladek grozdek."

NAGRADNA VPRAŠANJA

Kako zaznamujejo pastirji ovce?

Razloži izraz "presihajoče jezero"?

V kateri briški vasi sta prisla kos in galeb?

PETER RUSTJA
Narisan PAOLO PASCUTTO

Prvič v šoli

Gobice so se poskrile na šolskem vrtu in na skrivaj opazovale, kaj se dogaja v šoli. Zagledale so smrecico, ki je samevala na šolskem hodniku in belo gobo v lončku na okenski polici. To jih je močno prestrashilo.

Tudi Velikega Gobana, ki je doživel že marsikatero hudo reč, saj je bil že star, je na moč zaskrbelo.

Tako je pomislil: "Kdo ve, ce se bomo tudi mi srečno vrnili domov?" Potem pa je vsem naročil: "Pojdimo v šolo, da rešimo in osvobodimo smrecico in belo gobo. Tam sta zaprti in hudo sami. Najprej pomagajmo beli gobici, nasi prijateljici. Smrecica pa je zares prevelika. Ne vemo, kako bi jo lahko rešili!" Jurček je kar glasno premisljeval: "Menim, da je treba stvar dodobra premisliti in izdelati poseben načrt."

Veliki Goban je bil vznemirjen kot še nikoli. To, da sta v šoli ugrabljeni smrečica in bela goba, res ni majhna stvar. Gobice so se čudile: "Le zakaj ljudje počno to? Smreke, smrecice in me, ki rastemo pod njimi, smo doma v gozdovih. Ali zdaj moramo tudi mi, iz gozda, hoditi v šolo?"

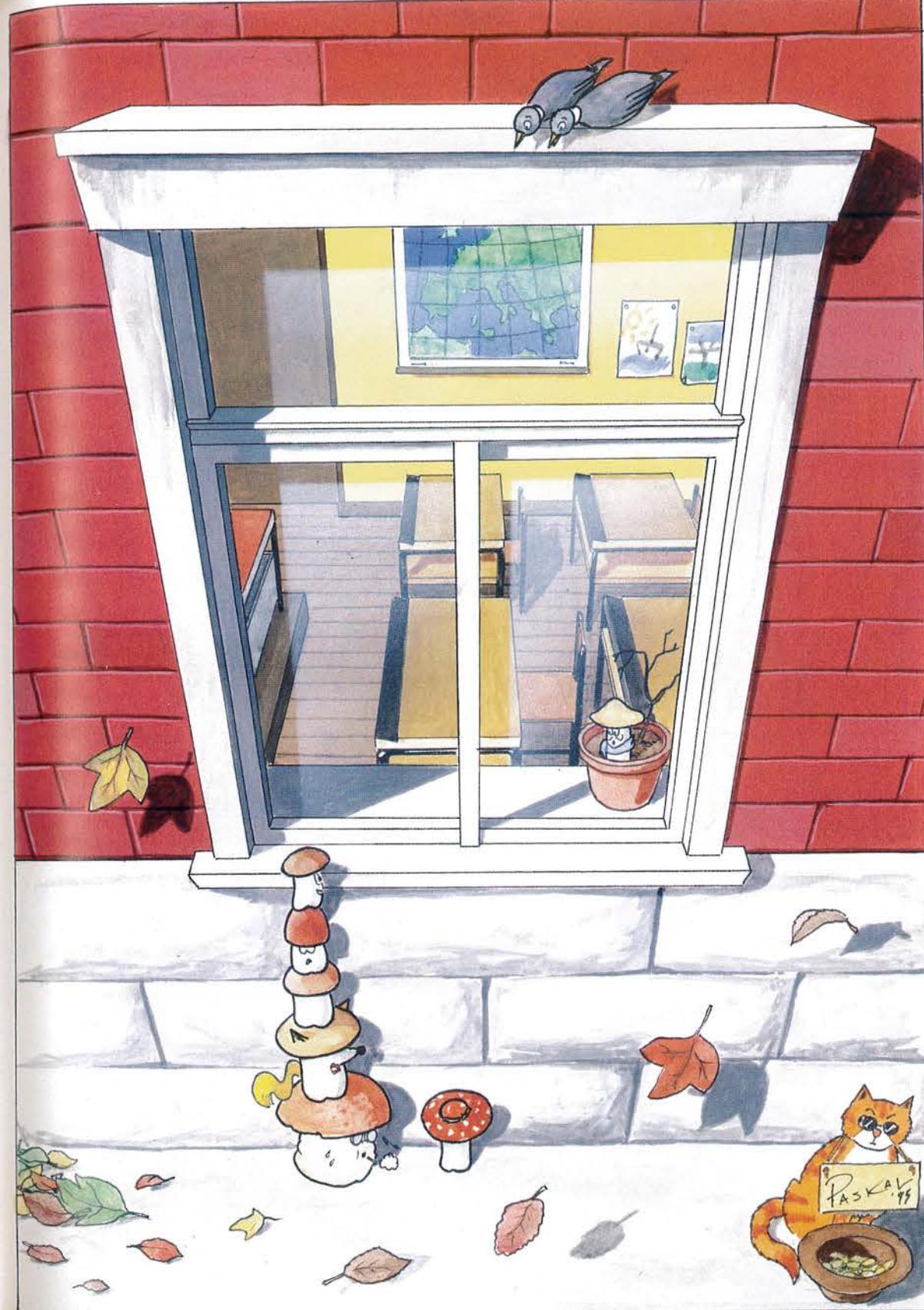
"Ne, ne, gobice, ne bodite v skrbeh," jih je skušal pomiriti Veliki Goban. "Mi smo prišli samo pokukat v šolo, da bi spoznali, kaj se tam dogaja. Našo gobico bomo pa rešili! Kaj pravite?"

"Gobe, pa ceprav male, se ne bojimo ničesar," je hitro povedal Jurček, da bi opogumil še ostale.

Seveda so bile gobice v šolskem parku na varnem, saj so bile dobro skrite pod listjem in starimi časopisi. Za osvoboditev bele gobe pa bi bilo treba iz zavetja – na plan!

Lisicka se je prva oglasila: "Mislim, da je naša dolžnost osvoboditi našo prijateljico. Belim gobicam navadno pravijo Šampinjon, zato naj bo geslo naše akcije Šampinjon."

Vse gobice so se strinjale z Lisičko. Jurček pa je tudi že pokazal na kletno okno, ki je bilo na pol odprto. Hipoma so vse gobice prilezle iz zavetisca, se splazile do okna in poskakale v klet. V kleti je vladal tak nerед, da so se zlahka skrile. In že so kovale načrt, kako bodo pomagale belemu Šampinjonu, ki je zaprt v razredu.

Bajeslovna bitja

VELIKANI

Sama beseda pove, da so velikani veliki. Pravzaprav so ogromni. Nekateri so visoki kot gore, drugi kot najvišje smreke. Človeka lahko skrijejo v svojo orjaško dlan. Za njih smo vsi ljudje palčki, pravih škratov pa verjetno sploh ne vidijo; medtem ko lomasijo po gozdu, nemara kakšnega celo pohodijo...

Velikani so sinovi vil. Vile so ponavadi lepe, velikani pa vse prej kot prikupne zunanjosti. Sredi čela imajo eno samo oko, nad katerim se boči košata obrv – prava hosta. Poleg tega so za naš okus previsoki in preveč robatni, včasih že kar motovilasti. V pravljicah so neprijazni, strašni, celo okrutni, toda v zelo starih časih so bili ljudem naklonjeni. Bog ve, s čim so se jim naši predniki zamerili?

Velikani se tako kot vile najbolje počutijo v odročnih krajih. Najraje živijo v prepadih in votlinah. Po obilnem kosilu zavalijo pred vhod ogromno skalo in potem v miru smrčijo, da se tresajo bližnje gore. Če se razjezijo, mimogrede izrujejo nekaj najdebeljših dreves in jih razmečejo po gozdu, kot bi se igrali z vžigalicami. Dobro poznajo združilne rastline in vse izvire pitne vode. Samo pomislite: njihove žeje zares ne more pogasiti en sam kozarec vode.

Pod oknom

Luna sije,
kladvo bije
trudne, pôzne ure žé;
préd neznáne
srčne rane
meni spati ne pusté.

Ti si kriva,
ljubezníva
deklica neusmíjena!
Ti me ranis,
ti mi braniš,
da ne morem spat domá.

Ôbráz mili
tvoj po sili
mi je vedno pred ocmí;
zdihujóče
srce vróče
vedno k tebi hrepení.

K ôknu pridi,
drug ne vidi
ko nebéske zvézdice;
se prikáži,
al sovráži
me srcé, povéj, al ne!

Up mi vzdigni,
z rôko migni,
ak bojís se govorít!
Ura bije,
k ôknu ni je,
kaj siróta čem storít!

V hram pogléjte,
mi povéjte,
zvezde, al res ona spi;
al poslúša,
me le skuša
al za drugega gorí.

Ako spava,
naj bo zdrava,
ak me skuša, nič ne dé;
po nje zgúbi,
ako ljubi
druzga, počlo bo srcé.

Križanka “Pod oknom”

mali kuharji pomagajo v kuhinji

Močnata jed

To je stara slovenska jed, ki so jo kuhalo že naše prababice, in je znana pod imenom farfeln ali forfeli. Priprava poteka takole:

200 g moke, 1 razžvrkljano jajce, ščepec soli in nekaj žlic vode z rokami ali z vilicami zmanemo v drobne svaljke.

Vsujemo jih v 1,5 litra vrelega mleka, ki smo ga osladili z 2 vrečkama vanilijevega sladkorja. Kuhamo približno četrt ure in večkrat premešamo. Na koncu dodamo 1 žlico surovega masla in še kakšno žlico medu. Slastna večerjica!

šolarji pišejo

O BOŽIČNIH OBIČAJIH NEKOČ
pišejo učenci OŠ "Primož Trubar" v Bazovici

Moj ded mi je pripovedoval tako.

V starih časih so na predbožični dan imeli post. Niso jedli mesa in obele. Za kosilo so jedli polenovko s polento ali s krompirjem. Pred večerjo so se vsi člani družine prekrižali. Oče je rekel, naj pustijo na krožniku zadnji grizljaj jedi. Ponoči je nesel ostanke v hlev živini, ker so pripovedovali, da se krave ob Jezusevem rojstvu pogovarjajo.

Po večerji so otroci delali jaslice, matere pa so pekle "fanclje" – žličnike ali miške.

Boris Kalc, 4. r.

Tudi nekoč so za božične praznike delali božično drevesce in jaslice. Okrasili so ga s pomarančami, orehi, mandarinami in bomboni, zavitimi v lesketajoč papir. Na jaslice so dali figure iz kartona ali lesa. Ko je bil moj dedek majhen, je pojedel vse sladkarije z drevesca, tako je drevesce ostalo prazno. Namesto električnih luči so dali na drevesce majhne prave svečke, ki so jih tudi prižgali.

Na vigilijo so žene delale razne dobre slăščice, kot so: štrudelj, miške in potice. Gospodinje so na božič šle k jutranji maši, da so potem lahko skuhalo dobro kosilo. Možje in otroci pa so šli k maši pozneje. Po maši so si vsi voščili vesel božič.

Katarina Gregori, 4. r.

Nekoč je bila na sveti večer zbrana vsa družina in je pripravljala jaslice. Božične podobe so bile napravljene enostavno iz lepenke, kasneje pa iz papirjevine. Zelo je bilo treba paziti na vlago, kajti lahko bi se namočile v mahu. Na sveti večer je bila večerja zelo skromna: ohrovit in polenov-

ka. Opolnoči so se vaščani zbrali pri polnočnici. Maša je bila zelo slovesna.

Na božič in na novo leto so po sveti maši otroci hodili od hiše do hiše in voščili. Otroci so bili zelo veseli, ker so za božič mame cvrle "fanclje". Večkrat so se jih prenajedli in tako so se počutili slab.

Na Stefanovo je bila navada blagosloviti sol.

Osemindvajsetega decembra, na dan nedolžnih otrok, so otroci ponovno hodili od hiše do hiše in družine so jim podarile suho sadje, pomaranče in jabolka. Temu prazniku so pravili tepežnica.

Na Silvestrovo je bila sv. maša, pri kateri so se vaščani zahvalili Bogu za vse, kar so prejeli dobrega v letu.

Za sv. tri kralje se je vršilo v cerkvi celodnevno češčenje sv. rešnjega telesa.

To so bile navade pri nas v Bazovici.

Ivan Grgić, 4. r.

Babica mi je pripovedovala, da kadar je bila ona majhna, so naredili božično drevesce z brinom, ker niso imeli tako lepega drevesca kot ga imamo danes. Na drevesce so obesili pomaranče, jabolka, limone in piškote. Ker niso imeli toliko pastirčkov, so jih delali iz palčk in cunj.

Potem pa so nabrali pesek za majhno stezico. Matere pa so delale kolače in fanclje.

Za novo leto so otroci hodili po hišah srečno novo leto. Ljudje so jim dali jabolka, pomaranče, piškote, limone in hruške. Za svete tri kralje so si naredili iz lepenke majhno kronico.

Potem pa so hodili po hišah in lepo zapeli pesmico o svetih treh kraljih.

Ljudje so jim dali jajca, klobase, krompir, pomaranče, jabolka, hruške in piškote.

Tako so lepo praznovali vse praznike.

Elena Racman, 4. r.

Božični dan je najsvetejši dan v letu. Božič je staroslovenski družinski praznik.

Navada je bila, da so čistili hišo. Ženske so poribale pod mizo, klop in stole. Pekli so božični kruh in razne potice. Napravili so jaslice in božično drevo. Hišice in pastirčke so delali iz lesa. Za božično drevo so postavili brin in ga okrasili z orehi in pisanimi papirčki. Na sveti večer so jedli ribe "passere". Na Općinah so otroci nekoč dobili na sveti večer "fanclje". Hodili so k polnočnici v Bazovico. Šli so peš, ker ni bilo prevoznih sredstev. Za božič so bili otroci vsi veseli, če so dobili kako novo obleko. Pravi dar so predstavljal božične jedi. To so bile verzote in "bacalà" ali rižot s školjkami. Sledili so pinca, "presenc" in fanclji. Za božič so šli otroci k maši z novo obleko. Za božič je navada, da se zberejo vsi sorodniki in praznujejo skupaj.

Božič je najlepši praznik v letu, ker se je rodil Jezus in imamo dva tedna počitnic.

Denis Iozza, 5. r.

OBISK NA PRIMORSKEM DNEVNIKU

V četrtek, 22. decembra smo se učenci iz OŠ na Pesku in v Borštu odpeljali v Trst, da bi si ogledali uredništvo in stavnico

Primorskega dnevnika v Ulici Montecchi. Tam nas je sprejel časnikar Dušan Kalc, ki nam je povedal, da časnikarji, zunanjii so-delavci in fotografri sestavljajo uredništvo. Pokazal nam je tudi, kako nastane časopis. Časnikarji se sestanejo in domenijo, kaj bodo pisali, potem napišejo članke in ko so članki napisani, sestavijo strani. Pokazal nam je računalnike, ki jim prinašajo novice in fotografije iz celega sveta. Te stvari so nas zelo zanimale, zato smo mi učenci s časnikarjem sestavili majhen članek. Kasneje nas je prišel slikat fotograf in na-slednji dan smo bili na strani časopisa.

Iz uredništva smo šli v stavnico, kjer nas je sprejel inž. Bolčina. Povedal nam je, kaj delajo tiskarji in kako nastane časopis. Tiskarji najprej preslikajo članke na mikrofilm, nato na plošče. Potem položijo plošče na valje, kjer tiskajo časopis.

Nekoc so časopis tiskali drugače. Gospod Dušan Kalc nam je povedal, da so uporabljali stroj linotype in svincene vrstice. V uredništvu smo srečali tudi dolgoletnega fotografa Primorskega dnevnika Marija Magajno.

Ta ekskurzija je bila zelo poučna in zanimiva.

Martina Carboni, 4, r.

OŠ PESEK

Prihodnjič izbor najboljših spisov na šestih straneh!

REŠITVE UGANK IZ 4. ŠTEVILKE

VОССИЛНИЦА: ваза, метла, сонце, ведро, луна, репа, ката, срп, палец, миза, lonec, riba, okno, meč. **Решитеv:** vesele praznike.

KRIZANKA

Hans Christian Andersen: DEKLICA Z VŽIGALICAMI:

1. zvonik, 2. zvezda, 3. škatljica, 4. krilo, 5. smreka, 6. drevo, 7. deklica, 8. vžigalice, 9. vas, 10. miška, 11. angel, 12. koš, 13. kita, 14. noge, 15. sneg.

Knjizne nagrade prejmejo: Caterina in Mattia Porro, Katarina Rakić, 4. in 5. r. OS "Josip Ribičić" – SV. JAKOB; Artur Vittori, 3. r. OS "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Jasmina Sossi, 4. r. OS "Albert Sirk" – KRIZ; Karin Racman, 5. r. OS PESEK; Boris Kalc, 4. r. OS "Primož Trubar" – BAZOVICA; Paolo Meterc, 1. r., Lara Devetak, 2. r. OS "Marica Gregorčič Stepančić" – SV. ANA; Niko-laj Kovačič, 2. r. OS "Pinko Tomazič" – TREBCE; Olaf in Danijel Simonettig, 3. in 1. r. OS "Franc-Bevk" – OPĆINE; Ivana Škabar, 5. r. OS "Aloij Gradnik" – REPENTABOR.

Rešitve iz te številke pošljite do 10. februarja!

Banke so proglašile svoj svetovni dan varčevanja.
Krščanski svet praznuje božič kot dan upanja.
Poseben dan posveča OZN sodelovanju in miru med narodi.
Posebni dnevi opozarjajo še na boj proti lakoti, na varstvo otroka itd.
Ha, in tudi norost in razposajenost imata svoj dan: pustni torek!!!

Slovenci imamo še 8. februar, Prešernov dan: z njegovim pesništvom
smo dobili mesto v evropskem vrtu visoke umetnosti.
Zdaj, ko imamo še svojo hišo – državo, smo še bolj ponosni na našo
duhovno dediščino. Ste pomislili, da jo lahko tudi vi učenci povečate
z znanjem in domišljijo?

In kako našo pesem, našo umetnost nasploh sprejemajo tvoji
italijanski vrstniki?

Bi jim jo lahko Slovenci bolje predstavili?

Najboljše prispevke bo Galeb objavil in tri od teh posebej nagradil.

V sodelovanju s

KMEČKO BANKO V GORICI

